

Proloog

Sommige dingen zijn bijna niet met woorden uit te leggen, zoals dat we deel uitmaken van AL wat is, en dat er echt veel meer is tussen hemel en aarde dan wij denken. Maar vooral dat wij van nature wél **weten** dat dit zo is, en dat dit dan bewustZIJN heet.

Toch wil ik de uitdaging om dit in woorden te vatten niet uit de weg gaan, omdat ik weet dat het voor eenieder de bijdrage kan zijn naar een manier van leven vol betekenis.

Dat is waarom ik hier het waargebeurde verhaal van mijn reis over mijn ridderspoor wil neerschrijven. Een reis die pas echt begint op het moment dat ik een levensveranderende diagnose ontvang.

In de donkerte van dat moment wéét ik dat zich hierin een boodschap verschuilt die erop wacht om zich te ontfouwen, iets wat roept om betekenis te geven aan dat wat mijn lichaam doormaakt.

Waar deze reis mij heen leidt, kan geen ander mij vertellen. Dat maakt deel uit van het geheim dat leven heet en dat geheim omvat het doel van mijn zoektocht of mijn 'queeste', zoals ik het zelf liever noem.

Inleiding

*Klaarwakker droomde ik dat ik droomde,
bij het ontwaken bleek alles waargebeurd.*

Is het een droom die ik beleef? Ik houd de teugels losjes in mijn handen, ik laat ze vieren en vertrouw erop dat mijn lichaam, dat op het paard rust, zelf wel weet wat het nodig heeft. Stapvoets rijden we zo samen door de weldadige rust van de nacht.

Dan is het alsof mijn lichaam de belangrijke boodschap die ze voor mij heeft, kenbaar wil maken, en ben ik zowel de ridder als het paard, maar ook de toeschouwer. Beelden dringen zich aan mij op, beelden waarbij ik mijn voeten in de flanken van het paard druk om hem op te zwepen tot steeds hogere prestaties. Zonder enige vorm van samenwerking, maar omdat mijn Ik, de ridder, dat kiest. Enkel en alleen omdat ik mij inbeeld dat deze prestaties mij blij en gelukkig zullen maken. Want hoe zou ik mij ooit blij en gelukkig kunnen voelen, wanneer ik daarbij iemand uit mijn omgeving ook maar enigszins teleur zou stellen?

De witte huid transpireert, de glans verdwijnt, het hart klopt wild, de dampen van de hijgende adem verhinderen mij het zicht, maar het is nog slechts het resultaat dat telt. In mijn waarneming zijn mijn beide handen nu om de teugels geklemd, ik trek ze strak en beeld me in dat ik zo de controle zou hebben. Het zijn echter zowel mijn paard als mijn ego in het zadel, die beiden de controle volledig zijn verloren en die elkaar niet meer herkennen noch erkennen.

Dan ontstaat er ruimte voor andere waarnemingen en merk ik hoe mijn handen ervoor kiezen om de teugels opnieuw te laten vieren, de beweging vindt haar cadans, de hartslag wordt rustig en de ademhaling kalmeert. Mijn handen strelen kalmerend de witte, vochtige huid en hierdoor veranderen mijn handen in de helende kracht die zij werkelijk zijn. Ze krijgen een lichtgevende, violette uitstraling en de helende energie komt vanzelf op gang. Dit brengt heling voor het zwaar beproefde paard, waar ik nu weer rust op vind. Er is een afstemming tot

stand gekomen tussen de ridder en het paard. Het trillingsniveau van mijn lichaamcellen raakt in een volledige coherentie met de universele levensenergie. De ridder, nu krachtig in het zadel, én het paard zijn samen in controle en beiden herkennen zichzelf in die kracht.

Nu ontstaat er ook ruimte om de sporen die zich voor ons ontfouwen, waar te nemen. Ik stijg af en buig mij over de tekenen die deel uitmaken van mijn ridderspoor. Mijn handen laten de rode aarde aandachtig door de vingers glijden en er openbaren zich onverwachte beelden aan mijn geestesoog. Beelden die mij de grotere verbanden doen inzien.

Het is de zoektocht naar heelwording die ik 25 jaar geleden ben begonnen en die zich nu aan het volbrengen is.